

اخبار کارگری

ایران در رتبه ۷۲ کار آفرینی در جهان

معاون وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی می‌گوید: ایران در مقوله کار آفرینی در بین ۱۳۷ کشور جهان، رتبه ۷۲ و در کشورهای منطقه رتبه ۱۱ را به خود اختصاص داده‌است. به گزارش ایسنا، سلیمان پاک‌سرشت، مهارت‌آموزی را یکی از جدی‌ترین نیازهای کشور عنوان کرد و گفت: آنچه امروز به آن نیاز داریم، تقویت اکوسیستم کار آفرینی در کشور است و کار آفرینی باید در قالب یک علم آموزش داده‌شود.

وی ادامه داد: متأسفانه اکوسیستم کار آفرینی در کشور به گونه‌ای هدایت می‌شود که کار آفرینان از چرخه تولید حذف می‌شوند و این مشکل باید با تقویت مهارت‌آموزی و اصلاح سیاست‌های بالادستی رفع‌شود. پاک‌سرشت با بیان اینکه کار آفرینی، محصول آموزش است، افزود: در سیاست گذاری‌های کشورهای مختلف جهان، توسعه کار آفرینی به عنوان مساله راهبردی در حال انجام است و در وضعیت فعلی اقتصادی، کشورهای کار آفرین می‌توانند با ایجاد کسب و کار پایدار به عنوان اِستِزای برای دگرگونی اقتصاد کشورها محسوب شوند.

■ ■ ■

حق مسکن ۱۰۰ هزار تومانی پول اسباب‌کشی هم نیست

یک مقام مسئول کارگری می‌گوید: امروز در قبال یک میلیون تومان اجاره مسکن، حق مسکن ۱۰۰ هزار تومانی کارگران رقم قابل توجه و معناداری نیست. کمک هزینه مسکن کارگران باید حداقل ۵۰ درصد هزینه اجاره‌بها را تأمین کند تا بتواند در معیشت کارگر اثر گذار باشد.

هادی ابوی در گفت‌وگو با ایسنا با اشاره به برگزاری اولین جلسه دستمزد سال ۹۸ کارگران، اظهار کرد: نمایندگان کارگری قبلاً این مساله را مورد تأکید قرار داده بودند که پیش از ورود به مبحث مزد ۹۸ تکلیف ترمیم مزد سال ۹۷ کارگران باید روشن شود چرا که با وجود نوساناتی که در بازارهای داخلی پیش آمد، حقوق کارگران ثابت ماند و کارگران صدمات و مشکلات بسیاری را متحمل شدند. وی ادامه داد: کارگران از سال‌های دور مطالبه‌ای دارند و عقب‌افتادگی مزد کارگران سال‌های سال است که جبران نشده و موجب شده تا امروز با فاصله بین حداقل دستمزد و خط فقر مواجه شویم.

دبیر کانون عالی انجمن‌های صنفی کارگران ادامه داد: آخرین رقمی که برای محاسبه خط فقر اعلام شد حدود سه میلیون و ۷۵۰ هزار تومان بود که اگر منطقی بخواهیم محاسبه کنیم فاصله‌اش با رقم یک میلیون و ۲۰۰ هزار تومانی حداقل مزد کارگران رقمی در حدود دو میلیون و ۵۵۰ هزار تومان می‌شود که این عدد همان فاصله بین خط معیشت و حداقل مزد کارگران است.

ابوی گفت: پیشنهاد ما این است که عقب‌افتادگی مزدی کارگران را ظرف مدت پنج سال جبران کنیم به این نحو که در کنار افزایش دستمزد که همه ساله در شورای عالی کار اتفاق می‌افتد، درصدی هم به مزد اضافه کنیم تا فاصله بین سبد معیشت و حداقل مزد کارگران کمتر شود.

وی درعین‌حال درباره افزایش ۶۰ هزار تومانی حق مسکن کارگران، گفت: متأسفانه هنگام اعلام پرداخت عیدی یا در صد افزایش حقوق و مواردی همچون افزایش حق مسکن کارگران یک بار روانی منفی در جامعه به وجود می‌آید و در مورد حق مسکن کارگران هم این تصور ایجاد شده که حق مسکن ۶۰ درصد افزایش یافته در حالی که حق مسکن ۴۰ هزار تومان بوده که به ۱۰۰ هزار تومان رسیده و امروز ۱۰۰ هزار تومان پول اسباب‌کشی هم نمی‌شود.

■ ■ ■

کارگر بازداشتی هفت تپه به مرخصی استعلاجی آمد

علی نجاتی، از اعضای سندیکای نیشکر هفت‌تپه که پیش از این بازداشت شده بود، برای مداوا به مرخصی استعلاجی آمد. به گزارش ایلنا، پیش از این وکیل نجاتی از بیماری‌های جسمی او خبر داده بود. این کارگر بازنیستسته بعد از تجمعات کارگران نیشکر هفت‌تپه بازداشت شد. البته دادستان شوش هر نوع ارتباط بین این دستگیری و اعتراضات کارگران را رد کرد.

بخش خصوصی بی تخصص، منابع جمعی ملت را قبضه کرده است

الاکلنگ خصوصی سازی و معیشت کارگران

نسرین هزاره مقدم

برآیند آنچه در ماه‌های گذشته توسط کارگران و حامیان آنها مطرح شده، «ته به خصوصی سازی» است. تجربه حوادث ماه‌های اخیر در شرکت‌هایی نظیر نیشکر هفت‌تپه و گروه ملی فولاد نشان می‌دهد که کارگران ایرانی نمی‌خواهند مناسبات نئولیبرالیستی بیش از این تداوم داشته باشد و بخش خصوصی بی‌تخصص، منابع جمعی ملت را قبضه کند.

ناصر آقاجری، فعال کارگری و از اعضای اتحادیه نیروی کار پروژه‌ای ایران در ارتباط با مناسباتی که ریشه اصلی مشکلات کارگران است، می‌گوید: خصوصی‌سازی و تعدیل ساختاری دو وجه از مناسبات نئولیبرالیستی است که در ایران پس از جنگ شاهد کاربردی شدن آن هستیم. بیش از ۳۰ سال از این روند می‌گذرد و دولت‌های مختلف از اصولگرا و اصلاح‌طلب با ششوک درمانی‌های ویرانگرشان، نشان داده‌اند که به تداوم این روند باور دارند

رئیس هیات مدیره کانون عالی شوراهای اسلامی کار:

تعیین دستمزد باید بر اساس خط فقر واقعی باشد

مذاکرات مزدی کارگران قرار است هفته جاری آغاز شود. به‌رغم مطالبه‌گری‌های بسیار، ماه‌ها انتظار برای ترمیم دستمزد به جایی نرسید و در نهایت مذاکرات به زمان عرفی برگزاری آن، یعنی یکی دو ماه پایان سال کشیده‌شد.

اولیا علی‌بیگی، رئیس هیات مدیره کانون عالی شوراهای اسلامی کار کشور در ارتباط با مذاکرات مزدی و توقعات کارگران می‌گوید: مبحث تعیین دستمزد، تصمیم‌گیری در مورد حداقل‌ها در شورای عالی کار است و لذا نباید نگاه سیاسی و احساسی به این موضوع داشت. وی تأکید می‌کند: تعیین دستمزد، یک مساله صدور صد اقتصادی است. ما هر زمان مباحث سیاسی و احساسی را در اقتصاد مداخله داده‌ایم، به نتیجه مطلوب نرسیده‌ایم. امروز هم اگر می‌بینیم وضعیت حداقل مزد به اینجا رسیده حاصل نگاه‌های سیاسی یا احساسی‌ست.

وی مثال ساده‌ای می‌زند: هر خودروی معمولی برای هر صد کیلومتر، بین ۱۰ تا ۱۲ لیتر بنزین نیاز دارد و فردی که پشت فرمان خودرو ننشسته و می‌خواهد ۵۰۰ کیلومتر مسافت را طی کند باید دقت کند که حداقل ۶۰ لیتر بنزین در باک داشته باشد که بتواند به مقصد برسد. اگر این معادله را دقیق محاسبه نکنند، مطمئناً بین راه می‌ماند. الان وضعیت اقتصادی ما بر سباق همان خودروست.

و برای کاربردی کردن آن از هر امکانی بهره خواهند برد.

وی ادامه می‌دهد: به‌رغم مخالفت کارگران و همه حقوق‌گیران، این سیاست با قدرت ادامه می‌یابد تا در عمل نشان دهد پیرو و مجری واپسگراترین مناسبات سرمایه‌داری در جهان است، مناسباتی که براساس دستورهای صندوق بین‌المللی پول و برای تداوم نظام‌های امپریالیستی، باید همه کشورهای پیرامون سرمایه‌داری را مانند دوران استعماری از تولید صنعتی تهی کنند تا در بازار جهانی، فضای بیشتری برای فروش کالا‌های کشورهای صنعتی پیشرفته غربی فراهم شود. در منظومه شمسی به جز کره خاکی ما تمدنی وجود ندارد که بتوان آن را مستعمره و بازارش را تصاحب کرد!

آقاجری ادامه می‌دهد: پس تنها راه باقیمانده، عملیات کاربردی روی همین بازار محدود کره خاکی ماست که بهره‌برداری از آن تنها دو راه دارد، راه اول تقسیم مجدد بازار به اصطلاح آزاد مانند دوران دو جنگ جهانی

علی‌بیگی می‌افزاید: برای نیل به موفقیت در جریان تعیین دستمزد، باید بینیم یک خانواده سه یا چهار نفره در طول یک ماه، چه نیازها و ضروریاتی دارد. این نیازها و ضروریات، شناسایی شود و یکی از مولفه‌هایی که باید به آن استناد شود، همین است. تصمیم‌گیری برای حداقل دستمزد، باید قبل از هر چیز با استناد به نیازهای ضروری و واقعی یک خانوار متوسط انجام شود؛ نیازهایی مثل آموزش، بهداشت، مسکن و خوراک‌ها. اینجا حداقل‌ها ملاک است و نیاز به یک محاسبه دقیق اقتصادی دارد.

به گفته علی‌بیگی، در تعیین حداقل دستمزد باید به چند عامل توجه کرد؛ ماده ۴۱ قانون کار، خط فقر واقعی و تعیین دقیق سهم دستمزد در قیمت تمام‌شده کالاها و خدمات. رئیس هیات مدیره کانون عالی شوراهای اسلامی کار کشور به تشریح این عوامل تأثیرگذار می‌پردازد: شاخصه‌های ماده ۴۱ که به دقت به ترتیب، نرخ تورم و سبد معیشت است، باید مورد توجه قرار بگیرد. بعد از آن، زمان محاسبه و تعیین خط فقر واقعی است. با تعیین خط فقر واقعی، متوجه می‌شویم که گروه‌هایی که درآمدشان زیر این خط است، چه کسانی هستند. این گروه‌ها که غالب کارگران هم جزو آن هستند، زندگی نمی‌کنند، بلکه فقط زنده‌اند!

وی ادامه می‌دهد: مبحث دیگر، تأثیر

دغدغه کارگران امروز در دو سطح مطرح می‌شود؛ سطح اول تأمین معاش روزانه است اما سطح فراتر، صیانت از سرمایه‌های ملی و جلوداری از تفویض رایگان این سرمایه‌ها به بخش خصوصی است

علمی، سرمایه‌داری جهانی بازگشت به دوران استعمار را با دستان فراماسیونرهای داخلی کشورهای عقب‌رانده شده، کاربردی می‌کند. وی با بیان اینکه ایسن وظیفه امپریالیستی از طریق کاربردی کردن مناسبات نولیبرالی یا همان تعدیل ساختاری و خصوصی‌سازی در حال عملی شدن است، می‌افزاید: در ایران، تمام کارخانه‌های واگذار شده، روند فروپاشی را طی کرده‌اند. هیچ کارخانه واگذارشده‌ای را نمی‌توان نام برد که تعطیل یا نیمه‌تعطیل نشده باشد و کارگانش ماه‌ها حقوق عقب‌افتاده نداشته باشند.

آقاجری در ادامه می‌گوید: این شرایط ناهنجار دارای چنان شدت ویرانگری است که داد مشاور ارشد رئیس‌جمهور راهم درآورده‌است. مسعود نیلی با اعلام برج‌ام دوم اعتراف کرد که ایسن روند اقتصادی دارای ویژگی خاصی است که دست تندروترین سرمایه‌داران جهان را از پشت بسته‌است و ویرانی آن مختص ایران نیست و حتی دامان پیشرفته‌ترین اقتصادهای جهانی جز چین را گرفته‌است، از این رو از همه مسئولان تقاضا کرد برای تجدیدنظر در این مناسبات اقتصادی که اهمیتی در حد برجام برای سرنوشت کشور دارد، اهتمام ورزند.

این فعال کارگری می‌افزاید: گروه‌هایی که در حال غارت منابع ملی یک ملت هستند گوش شنوایی برای این حرف‌ها و خطاها ندارند و راه خود را می‌روند ولی باشیوه‌های ماکیاولیستی برای فریب مردم، به تعدیل ظاهری این روند می‌پردازند. با شعارهایی کلی و تهی از واقعیت که می‌توان از آن برداشت‌های متفاوتی داشت، حرف از گونه‌ای از استقلال اقتصادی و حمایت از صنایع وطنی و مبارزه با قاچاق کالا می‌زنند، در حالی که قاچاقی در کار نیست و دلال‌ها براساس مناسبات موجود دولتی، به گونه آزاد کالا وارد می‌کنند.

وی معتقد است تضادی لاینحل در این بین وجود دارد، چرا که از سویی خصوصی‌سازی و تعدیل ساختاری را عملی می‌کنند و تجارت خارجی را آزاد کرده‌اند و از سویی دیگر در حرف، مبارزه با وارداتی را تبلیغ می‌کنند که دولت با تعدیل ساختاری و خصوصی‌سازی رواج داده و درهای دادوستد کشور را به روی هر کالایی باز کرده‌است.

آقاجری می‌افزاید: مردم که شاهد این همه تضاد در عمل و در حرف هستند و در عین حال شاهد عینی اختلاس‌های نجومی و خصوصی‌سازی‌هایی هستند که فقر و بیکاری بزرگ امروز را به همراه خود دار، ناامید و سرخورده می‌شوند.

او بر این باور است که رویارویی

از سویی خصوصی‌سازی و تعدیل ساختاری را عملی می‌کنند و تجارت خارجی را آزاد کرده‌اند، و از سویی دیگر در حرف، مبارزه با وارداتی را تبلیغ می‌کنند که دولت با تعدیل ساختاری و خصوصی‌سازی رواج داده‌است

کارگران با اوضاع بد معیشتی، دارای سرشتی عمیقاً ضد سرمایه‌داری است و مهم‌ترین شعار امروز طبقه کارگر، نه به خصوصی‌سازی است.

وی تأکید می‌کند: برآیند شرایط حاکم، تناقض شعارها و عمل و واقعیت‌های تجربه زیسته، کارگران ایرانی را به جایی رسانده که خواستار پایان بخشی به مناسبات تعدیلی حاکم هستند و نمی‌خواهند اقتصاد ایران در سطوح خرد و کلان، بیش از این زیر سیطره نهاد‌های مالی سرمایه‌داری و صندوق بین‌المللی پول باشد. کارگران معتقدند منابع ملی باید برای ملت باشد و سود آن هم نصیب ملت شود نه اینکه خواص و نزدیکان به بلوک‌های ثروت و قدرت منتفع شوند و سر کارگر، معلم، پرستار و همه طبقات فرو دست، بی‌کلاه‌بماند.

آقاجری در پایان، شعارها و مطالبات مطرح‌شده توسط کارگران در هیکو، فولادهاوز و مجتمع نیشکر هفت‌تپه را در همین راستا از یایی می‌کند و می‌گوید: دغدغه کارگران امروز در دو سطح مطرح می‌شود؛ سطح اول تأمین معاش روزانه است، اما سطح فراتر، صیانت از سرمایه‌های ملی و جلوداری از تفویض رایگان این سرمایه‌ها به بخش خصوصی است.

اولویت پرداخت باشند. این گروه‌ها باید به دقت شناسایی شوند و قبل از همه باید مورد حمایت قرار بگیرند. بعد از این گروه‌ها باید به شمولان کمیته امداد و بهزیستی، بعد به کارگران و باننشستگان و در نهایت به کارمندان، بسته‌های حمایتی داده‌شود.

او با بیان اینکه وضعیت اقتصادی مردم به هیچ وجه مناسب نیست، می‌افزاید: دادن بسته‌های حمایتی خوب است اما باید در سازوکار و اولویت‌های پرداخت تجدیدنظر شود تا به همه واجدان، پرداخت شود و گروه‌هایی بیرون گردونه باقی نمانند. برای تنظیم دقیق پرداخت، به یک بانک اطلاعاتی دقیق و شفاف نیاز است. این بانک اطلاعاتی باید در اولین فرصت، تدوین شود.

این فعال کارگری با تأکید بر پرهیز از یک‌جانبه‌نگری می‌گوید: برای پیشبرد معاش مردم و کارگران، باید نقد را به همراه تقدیر در کنار هم داشته باشیم و کمک کنیم تا کاستی‌ها بادرایت و دقت برطرف شوند.